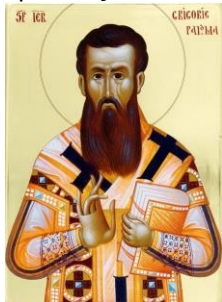

DUMINICA A DOUA DIN POSTUL MARE

Prin pocăință, spovedanie și iertarea păcatelor, oamenii se apropie de Dumnezeu, se împărtășesc cu Sfintele Taine și simt cum se luminează sufletul și viața lor. Creștinul care se roagă mult cu smerenie are fața luminoasă și inima curată, reînnoindu-și haina de lumină primită de la Botez. Timpul Sfântului și Marelui Post nu este o perioadă de autoînfometare sau de crispă voluntaristă, ci timp de curățire, de luminare, de creștere și de îmbogățire duhovnicească. În această perioadă adunăm mai multă lumină în suflet, lumină din rugăciune, pocăință și post, lumină din cuvintele Sfintelor Scripturi, lumină din harul Sfintelor Taine, lumină din Viețile Sfinților pe care le citim și lumină din faptele bune pe care le săvârșim. Astfel, hrănim sufletul nostru cu lumina cea netrecătoare din Împărăția lui Dumnezeu, care este harul prezenței Preasfintei Treimi în viața noastră. Iată de ce

Biserica Ortodoxă iubește atât de mult experiența sfinților. Sfinții pregustă și primesc în arvună, încă din lumea aceasta, lumina slavei și bucuria negrăită a Împărăției lui Dumnezeu, după ce, adesea, au trecut prin necazuri, suferință, pocăință și despătimire. În această perioadă de post ne aducem aminte mai des că suntem botezați, întrucât pocăința este înnoirea

Botezului, care se numește și „Luminare“, după cum ne arată rugăciunile din Liturghia Darurilor înainte sfințite care se săvârșește în Postul Sfintelor Paști. În această perioadă nu consumăm produse de origine animală, ci numai produse de origine vegetală, pentru că plantele sunt, în mare parte, rezultatul fotosintezei, al prelucrării luminii de la soare, iar când ne hrănim cu plante crescute din lumină, hrănim, de fapt, trupul cu lumina acumulată de la soare, deoarece ea devine simbol sau veșmânt pentru o altă lumină, lumina harului ceresc necreat și nevăzut, dăruit nouă de Dumnezeu prin rugăciune, Spovedanie, Împărtășanie și săvârșirea faptelor bune. Există o legătură între păcat și boală. Desigur, nu toate bolile sunt urmări ale păcatelor. Unele dintre boli sunt îngăduite de Dumnezeu tocmai pentru a ne feri de păcate sau pentru a nu ne bizui numai pe sănătatea noastră trupească, pe forțele proprii, ci, mai întâi, pe ajutorul Lui. Dacă oamenii nu s-ar mai îmbolnăvi deloc, ei nu s-ar mai smeri, căci s-ar crede nemuritori și ar uita că sănătatea este un dar de la Dumnezeu, pe care l-au primit și pe care trebuie să-l cultive, pentru care trebuie să mulțumească lui Dumnezeu – Dăruitorul vieții și al sănătății, Cel numit „Doctorul sufletelor și al trupurilor noastre”. Sănătatea nu este ceva care ni se cuvine în mod obligatoriu și nici nu dispunem de ea întru totul după propria voință, ci, în primul rând, sănătatea este, ca și mântuirea, dar de la Dumnezeu. Sfântul Apostol Pavel pătimea de o boală grea și s-a rugat de trei ori ca Dumnezeu să-l vindece. → →

Răspunsul de la Dumnezeu a fost: „Îți este de ajuns harul Meu, căci puterea Mea se desăvârșește în slăbiciune“ (2 Corinteni 12, 9). Boala reprezintă o pedagogie divină ca omul să nu se mândrească pentru multele daruri duhovnicești pe care le-a primit de la Dumnezeu. Nu trebuie să judecăm prea repede pe alții, socotind că orice boală este urmarea păcatului. Adesea boala poate fi o tainică pedagogie divină, o chemare tăcută, dar presantă, la înduhovnicire, la smerenie, la înțelepciune, la ferirea omului de primejdii și mai mari, mai precis, o chemare la căutarea mântuirii sufletului, deodată cu dorința de vindecare a trupului. Totuși, există și cazuri în care boala este în mod direct urmarea păcatului. Hristos Domnul este Duhovnicul și Păstorul de suflete, Care păstrează taina vieții ascunse a persoanei umane în suferință și nu judecă pe omul păcătos înainte de a-l ajuta când acesta caută vindecarea sau mântuirea. Mântuitorul, vindecător de suflete, eliberează pe om de un trecut întunecat și apăsător, pentru a-i oferi un nou viitor. Iar când ridică pe cineva din păcat și boală, nu-l umilește prin reproșuri, ci vindecă direct și discret pe cel bolnav fără să-l judece și fără să divulge păcatele acestuia, pentru a nu-i diminua demnitatea umană. Mare și de folositoare pentru noi este și credința altora, nu numai a noastră personală. Când credința noastră a slăbit, când rugăciunea noastră s-a rărit, când sufletul nostru este paralizat de păcat, de mare folos ne sunt nouă rugăciunea și prezența celor care ne iubesc și au credință mai puternică decât noi, rugăciune mai fierbinte decât noi, râvnă mai mare decât noi și sănătate a sufletului mai bună decât a noastră. Biserica slujitoare și milostivă se roagă nu numai pentru cei prezenți la rugăciunile ei, ci și pentru toți cei bolnavi, săraci, singuri, captivi, călători, pentru sănătatea și mântuirea oamenilor și pentru pacea a toată lumea. Biserica se roagă pentru toți cei care au nevoie de ajutorul și mila lui Dumnezeu. De aceea, trebuie să nu ne rugăm numai pentru sănătatea noastră, ci și pentru sănătatea altora, mai ales pentru cei care nu se mai pot ruga pentru ei înșiși. Să aducem la Biserică pe cei suferinzi, pe cei bolnavi, pe toți cei ce au nevoie de sprijinul nostru! Omului păcătos care se pocăiește, trecând prin suferință, Dumnezeu îi dăruiește harul înfierii. Astfel, omul iertat de Dumnezeu este un om înfiat prin har. Dintr-un rob al păcatului, harul iertător, vindecător și eliberator al lui Hristos face un fiu al credinței și al iubirii divine părintești! Evanghelia iubirii Mântuitorului Iisus Hristos ne îndeamnă ca, pe lângă mărturisirea păcatelor, pe lângă spovedanie, să săvârșim și fapte bune, să ajutăm pe cei bolnavi să-și aline suferința, pe cei neștiutori să învețe care sunt binefacerile credinței, lumina iertării și a ajutorării frățești, să ne rugăm pentru toți oamenii pe care îi vedem că suferă de boală, de singurătate și de întristare. Să ne ajute bunul Dumnezeu, să lucrăm pentru vindecarea sufletelor și a trupurilor noastre, ale semenilor noștri, spre slava lui Dumnezeu și spre mântuirea oamenilor!

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Ce s-a întâmplat în anul 1600?

Răspuns: În anul 1600, domnitorul Mihai Viteazul a înfăptuit prima unire politică a celor trei țări românești: Moldova, Transilvania și Țara Românească.

Întrebare: Ce s-a întâmplat în anul 1859 în timpul domnitorului Alexandru Ioan Cuza?

Răspuns: Unire Principatelor Române: Moldova și Țara Românească.

Întrebare: Ce sărbătorim noi anul acesta?

Răspuns: Anul acesta, 2018, se împlinesc 100 de ani de la marea Unire de la Alba Iulia.

Întrebare: Cine a fost primul patriarh al Bisericii Ortodoxe Române și când a fost investit?

Răspuns: Miron Cristea, investit la data de 1 noiembrie 1925.

Întrebare: Care ierarhi ai Bisericii Ortodoxe Române au contribuit la înfăptuirea unității de neam și de credință?

Răspuns: Maxim Brancovici, mitropolitul Țării Românești; Varlaam, mitropolitul Moldovei, Ilie Iorest și Sava Brancovici, mitropolitii Transilvaniei; Antim Ivireanul, mitropolitul Țării Românești; Miron Cristea, mitropolitul Caransebeșului.

Întrebare: Cum cinstim noi pe ostenitorii și înfăptuitorii Marii Uniri de la 1 decembrie 1918?

Răspuns: Participând la evenimente; studiind istoria; rugându-ne pentru eroii neamului; aprinzând o lumânare; luptând pentru menținerea unității de neam, limbă și credință a poporului.

Întrebare: Care au fost personalitățile din secolele XV-XVIII care au susținut unitatea de neam, limbă și religie a românilor.

Răspuns: Nicolae Olahus, umanist; Varlaam, mitropolit; Antim Ivireanul, mitropolit.

Întrebare: Cum au participat slujitorii Bisericii Ortodoxe Române la Marea Unire din 1918?

Răspuns: La Adunarea Națională Constituantă, de la Alba Iulia, din data de 1 Decembrie 1918, pentru proclamarea Marii Uniri, au fost prezenți cinci episcopi, patru vicari, zece delegați ai consistoriilor ortodoxe, 129 de protopopi, câte un reprezentant al institutelor teologice și pedagogice și câte doi reprezentanți ai studenților. Proclamarea Unirii de la Alba Iulia a fost precedată de slujba Sfintei Liturghii și de slujba de Te-Deum. La altarul bisericii ortodoxe din Alba Iulia, Sfânta Liturghie a fost săvârșită de episcopul Ioan Papp al Aradului și Loțjiitor de Mitropolit al Ardealului. Miron Cristea, viitorul Patriarh al României Mari, a citit, la sfârșitul Sfintei Liturghii, „Rugăciunea pentru dezrobirea neamului românesc”, într-o atmosferă de profundă emoție patriotică, intonând apoi, împreună cu toți românii prezenți, imnul „Deșteaptă-te, române!”. Ședința s-a încheiat cu cuvintele episcopului ortodox Ioan Papp, care a subliniat faptul că Biserica și poporul sunt una, în cugete și simțiri, pentru împlinirea visului unității naționale. Au urmat apoi cuvântările ierarhilor adresate celor 100.000 de români, adunați din toate provinciile țării pe „Câmpul lui Horea”, actualul platou din fața Catedralei Ortodoxe din Alba Iulia, unde, în secolul 18, au fost trași pe roată doi martiri ai neamului românesc: Horea și Cloșca. (va urma)

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 7 martie	17 ⁰⁰	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Joi 8 martie	14 ⁰⁰	Spovedanie
Vineri 9 martie	8 ⁰⁰	Sfânta Liturghie a Darurilor
	14 ⁰⁰	Spovedanie
	17 ⁰⁰	Sfântul Maslu cu 7 preoți
Sâmbătă 10 martie	7 ⁰⁰	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	14 ⁰⁰	Spovedanie
	17 ⁰⁰	Vecernie
Duminică 11 martie	7 ⁰⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie
	11 ³⁰	Program de bibliotecă
	17 ⁰⁰	Vecernie

Izvorul și fântâna

Unicul izvor de apă era mult în afara unui mic sat. Femeile petreceau zilnic multe ore pentru a transporta, pe drumurile prăfuite și pe arșița soarelui, apă în casele lor. Pe drum conversau asupra grijilor, necazurilor și bucuriilor lor și cereau sfaturi una de la alta. Într-o bună zi au primit bani de la o organizație de binefacere. Atunci bărbații au decis să se facă o fântână în sat pentru a le ușura viața femeilor. Femeile aveau acum foarte mult timp liber. Au început să se certe; la început între ele, apoi în familiile lor. Acest lucru nu le-a plăcut bărbaților. De aceea au mers și au astupat înapoi fântâna satului.

Iepurașul, pasărea și pauza

Era odată un iepure care se plimba prin pădure. Toata viața lui trăise în frică. Frică față de oameni, frică față de celelalte animale și după cum spune legenda, frică și de umbra lui. Mergând el așa prin pădure cu toate simțurile în alertă, vede deodată o pasăre care stătea sus pe o creangă, fără să pară că îi păsa de ceva. Iepurașul atunci o întrebă ce face acolo sus. Pasărea îi răspunde că stă pur și simplu, bucurându-se de această zi minunată. Iepurașului i se păru un vis una ca asta și spuse că și-ar dori și el să poată să ia o pauză din veșnica stare de alertă în care se afla și să stea asemeni acelei pasări. Pasărea îi spuse că nu vede de ce iepurașul nu ar putea să stea și el ca ea, și îl indemnă să facă la fel. Iepurașul, cedând insistențelor pasării, se întinse și el lângă trunchiul copacului, închise ochii și începu să se bucure de liniștea acelei zile și de căldura soarelui care îl învăluia. Dar trecând pe acolo o vulpe și văzând iepurașul care stătea întins în iarbă fără nici o grijă, se gândi că ar fi păcat să rateze o pradă așa de ușoară, și se repezi la el și îl mâncă îndată. MORALA: Dacă vreodată în viață vrei să iei o pauză, asigură-te înainte de toate că ești destul de sus pentru asta!

Oglinda sufletului nostru

Fiecare om este ca o oglindă: el reflectă ceea ce-i face ceilalți. Dacă cineva îi zâmbește, zâmbește și el; dacă cineva se încruntă la el, răspunde și el cu încruntare. Dar nu numai fața lui răspunde astfel, ci așa face și inima lui. Inima lui răspunde ca o oglindă la ceea ce vede el în inima celuilalt: dacă simte că cineva îl iubește, inima lui răspunde cu iubire; dacă simte că cineva îl urăște, inima lui răspunde cu ură. Fiecare om scoate din visteria sufletului său ceea ce are – fie bunătate, fie răutate! Din păcate, omul răspunde răului cu rău și nu încearcă să biruie cu binele orice obstacol din viața sa! „Celălalt de lângă mine nu este iadul, ci raiul meu. El devine iad când eu nu sunt pentru el rai”.